

Een hinderlaag voor Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Een hinderlaag
voor
Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1962

© P. Nowee, 1981

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1024 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1138 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1085 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een vreemde thuiskomst

‘Zo, het is mooi geweest voor vandaag,’ zuchtte Mrs. Stanhope, terwijl ze de gloeiende houtblokken in de open haard uit elkaar rakelde. ‘Hoe denk jij erover, Bob? Morgen komt er weer een dag...’

Haar zoon gaf niet onmiddellijk antwoord. Voor hem, op tafel, lag een gedemonteerde revolver en de cowboy tuurde juist door de loop naar de lamp om te zien of er niet één zandkorreltje achtergebleven was. Dit zou immers een kleine, maar verraderlijke kras in de glimmende loop kunnen veroorzaken. Het wapen zou dan afwijkingen gaan vertonen en niet meer zuiver schieten.

‘Bob...’

‘Stil ’ns, moeder.’ Met zijn hand nog steeds in de richting van de lamp, luisterde hij roerloos naar een zwak geluid, dat heel langzaam sterker werd.

‘Dat zal Frank zijn,’ zei hij dan. Hij stond op en liep naar het raam. ‘Frank is gisteren met twee jongens naar de noordelijke weiden gegaan. Zij zouden vandaag terugkeren om rapport uit te brengen.’

‘Ze zijn wel laat,’ momperde Mrs. Stanhope een beetje. Ze meende het echter niet zo en was al op weg naar de keuken om ervoor te zorgen, dat iets warmes de mannen bij hun thuiskomst zou verrassen.

Bob Stanhope, de lezers beter bekend als Arendsoog, grinnikte om het gemopper van zijn moeder. Ze momperde wel eens meer, maar zelfs als Frank midden in de nacht was thuisgekomen, dan zou ze ongetwijfeld nog uit haar bed zijn gekomen om de mannen op te wachten.

Het was kil buiten en zijn warme adem tekende wazige vlekken op de ruit. In gedachten trommelde hij met zijn vingers op de vensterbank. De avond was vol geluiden. Een koor van krekels kraste ergens aan de horizon een eentonige melodie. Uit het cowboyhuis klonk wat zwak gelach en af en toe een flard van een lied. Een deur viel met een klap in het slot. Achter het huis sloeg een paard hard met een hoef op de grond... Vreemd, besefte de cowboy plotseling, dat deze geluiden

de stilte niet verstoorden, maar erbij hoorden en haar pas werkelijkheid maakten. Hij probeerde zich in te denken hoe luguber de nacht zou zijn als werkelijk elk geluid verstomde.

In het cowboyhuis had men nu de naderende ruiters ook gehoord en Jim, Arendsoogs voorman, wees een jonge cowboy aan om de paarden van Frank en de andere mannen naar de corral te brengen. Zelf liep hij mee naar buiten en geleund tegen het hek voor het ranchgebouw wachtten zij. Jim keek naar de roerloze gestalte van zijn baas achter het raam. Arendsoog scheen met zijn gedachten ver weg te zijn! Jim zwaaide zijn rechterarm, zoals men doet om iemand, die voor zich uitstaart, weer tot de werkelijkheid terug te halen. De sigaret, die hij in zijn hand had, tekende gloeiende strepen in de duisternis. Lachend constateerde Jim, dat het geholpen had. Arendsoog draaide zich om, liep weg van het raam en verscheen even later als een donkere figuur in de deuropening.

‘Heb je zorgen, Bob?’ vroeg Jim.

Arendsoog schudde zijn hoofd. ‘Niet meer dan anders, boy. Ik vroeg me alleen af waarom Frank, Ben en Marc zo langzaam rijden. Zelfs als hun paarden vermoeid zijn, is dit nog geen tempo. Het is al bijna tien minuten geleden, dat ik ze voor het eerst hoorde en ze zijn er nog niet!’

Jim schoof zijn hoed op zijn achterhoofd, een gewoontegebaar als hij ergens over nadacht. ‘Het was me eerlijk gezegd nog niet opgevalen, maar nu je het zegt...’

Arendsoog stapte het trapje van de veranda af en liep naar de mannen toe. Stapvoets kwamen de paarden naderbij... Tegen de wazig verlichte hemel tekenden zich nu hun schimmen af.

‘Eén, twee, drie... ik tel er zes,’ zei de cowboy zachtjes. Jims hoed gleed weer naar achteren. ‘Dan zou het Frank dus niet zijn... of hij brengt bezoek mee...’

‘Kunnen het de anderen niet zijn, die naar de saloon in Mining Valley gingen vanavond?’ veronderstelde de jonge cowboy, die meegekomen was om de paarden van de laatkomers weg te brengen en te ontzadelen.

‘Dat waren er maar vijf, zover ik weet.’

‘Over een paar minuten weten we alles,’ maakte Arendsoog nuchter een einde aan de veronderstellingen. Treiterend langzaam kwamen de schimmen naderbij. Plotseling maakte een van de ruiters zich los uit de groep en kwam in galop op het wachtende drietal toe.

‘Dat is Hank,’ herkende Jim de man, toen deze zijn paard vlak naast Arendsoog inhiel. ‘Jij bent toch naar Mining Valley geweest, is het niet?’

Hank gaf geen antwoord op de vraag. Zijn gezicht stond ernstig toen hij afsteeg. ‘We hebben Marc bij ons, baas,’ zei hij tegen Arendsoog. ‘We vonden hem toen we op weg waren van Mining Valley naar hier. Hij hing uit het zadel van zijn paard... Hij is door verschillende kogels getroffen...’

Er hing een doodse stilte na zijn woorden. Arendsoog liet ze op zich inwerken. Marc gewond...? Wie had op hem geschoten...? Waar waren Frank en Ben...? Hoe was het mogelijk, dat de mannen Marc hadden gevonden...? Zij kwamen immers uit Mining Valley, ten zuiden van de S-ranch, terwijl Marc van de noordelijke weiden kwam... Stapvoets kwam de droeve stoet nu het erf oprijden. Van wat takken en enkele shirts hadden de cowboys een draagbaar geïmproviseerd.

‘Is hij... dood?’ vroeg Arendsoog toen de mannen stilhielden.

‘Hij ademt nog wel, maar hij heeft veel bloed verloren... Als ik de schooiers, die hem dat gelapt hebben, in mijn vingers krijg...’ antwoordde een verbitterde stem.

Arendsoog wist niet wie het antwoord gaf, maar het deed er ook niet toe. Elke cowboy van de S-ranch zou dezelfde woorden op dezelfde toon hebben gezegd. Marc was erg gezien bij zijn collega’s. Hij was nog jong, maar wist wat werken was, zat altijd vol streken, waar iedereen intrapte, en had een hart van goud.

‘Brenge jullie hem voorzichtig in het ranchgebouw en leg hem op de bank,’ wees Arendsoog twee cowboys aan. ‘Hank, haal jij als de hazewind Witte Veder. Hij is in het cowboyhuis.’

Dit laatste was echter niet meer nodig.

‘Mij hier zijn,’ hoorde Arendsoog vlak achter zich. ‘Mij afvragen waarom mannen zeer erg veel langzaam rijden... Mij komen kijken... Mij zullen Marc verbinden.’

Samen met Arendsoog volgde hij de mannen het ranchgebouw in, waar Mrs. Stanhope wit van schrik uit de keuken kwam hollen.

Lieve hemel, wat is er gebeurd?’

‘Ik weet het niet, moeder. De jongens vonden hem ergens tussen Mining Valley en de ranch.’

Mrs. Stanhope had zich vastgegrepen aan de leuning van een stoel.

‘Ga zitten, moeder,’ pakte haar zoon haar bij de schouders.

Maar Mrs. Stanhope was al bekomen van de eerste schrik. ‘Nee,

Witte Veder heeft gekookt water nodig om de wonden schoon te maken.' Ze was alweer een en al bedrijvigheid.

Een half uur ging voorbij. Terwijl twee cowboys het slachtoffer vasthielden, verzorgde Witte Veder Marc's wonden. Het viel gelukkig nog erg mee. Twee schampschoten hadden diepe voren getrokken in de rechterarm van de cowboy; een derde kogel had zich in zijn been geboord zonder echter het bot te raken.

Toen de Indiaan overeind kwam, sloeg Marc voor het eerst zijn ogen op. Het zweet parelde op zijn voorhoofd en het was duidelijk, dat hij veel pijn had. Schijnbaar zonder iets te zien dwaalden zijn ogen door de kamer, langs de wanden, het vuur, de tafel en de cowboys, die zich zwijgend bij de deur hadden teruggetrokken. Plotseling herkende hij Arendsoog. Een scheut van pijn vertrok de glimlach om zijn mond tot een grijns.

'... Ze hebben me niet te pakken gekregen, boss...' hijgde hij.

Arendsoog knielde naast hem neer. 'Wie hebben je niet te pakken gekregen, Marc...? Wié...?'

De cowboy antwoordde niet.

'Marc! Marc! Waar zijn Frank en Ben...?'

Marc trok zijn wenkbrauwen tot een diepe frons samen. 'Frank... Ben...' De ogen gleden wanhopig door de kamer, alsof hij verwachtte dáár het verleden terug te vinden. 'Frank...' Hij tilde zijn arm enkele centimeters op, maar liet hem met een van pijn vertrokken gezicht weer vallen. Het zweet liep nu in straaltjes over zijn slapen.

'Rustig boy, alles komt in orde,' fluisterde Arendsoog. Hij voelde zich vreselijk machteloos omdat hij de arme man met niets kon helpen.

'Ben... Ben... Indringers...! Pas op...!' Bij de laatste woorden vloog de cowboy half overeind. Plotseling scheen er iets in hem te knakken. Hij zakte achterover op de bank en bleef doodstil liggen. In zijn ogen lag een radeloze angst, terwijl hij Arendsoog enkele seconden aanstaarde. Toen vielen zijn ogen dicht.

Arendsoog keek Witte Veder vragend aan. De Indiaan boog zich over het roerloze lichaam.

'Hij slapen,' zei hij, terwijl hij overeind kwam. 'Hij morgen zeer veel beter zijn.'

Met een ernstig gezicht stond Arendsoog op. 'Ik maak me zorgen over Frank en Ben. Als ze er beter aan toe zijn dan Marc, waarom

kwamen ze dan niet hierheen? Waar zijn ze nu? Wat bedoelde Marc met dat 'indringers'?

De Indiaan kon, evenmin als de anderen in de kamer, antwoord op deze vragen geven. 'Wij wachten moeten tot morgen,' meende hij. 'Als Marc goed slapen, hij morgen bijkomen.'

Arendsoog knikte. Hij wendde zich tot de cowboys, die Witte Veder geassisteerd hadden. 'Bedankt voor jullie hulp, mannen. Jullie kunnen nu wel gaan.'

Toen de deur achter de cowboys in het slot viel, keek

Witte Veder zijn vriend aan. 'Wij waken bij Marc?'

'Ik wilde het je net voorstellen. Misschien dat hij in zijn slaap nog iets belangrijks zegt...'

Mrs. Stanhope ruimde de laatste rommel op. Toen ze klaar was, liep ze naar de bank, waar Marc nu in diepe slaap was. Ze keek naar het van angst en pijn vertrokken gezicht, en vluchtig streek ze met een hand over zijn haar. 'Arme jongen,' mompelde ze. Op haar tenen sloop ze de kamer uit en de trap op. Arendsoog volgde haar om een paar dekens naar beneden te halen. Weer terug in de kamer, installeerde hij zich in een stoel vlak bij de bank. Witte Veder gaf de voorkeur aan de houten vloer.

'Ik wek je over twee uur,' fluisterde Arendsoog.

De Indiaan rolde zich in zijn dekens. Toen werd het stil in de kamer. Arendsoog draaide de olielamp zo laag mogelijk. Het was nu binnen donkerder dan buiten, waar de maan de prairie in een kil licht zette. Arendsoog staarde naar de zilveren lucht, terwijl de vragen door zijn hoofd tolden. Een kolossaal vraagteken scheen aarde en maan te verbinden... De krul, onheilspellend als de arm van een enorme inktvis, dreigde hem te verstikken...

Wat was er in 's hemelsnaam gebeurd?

HOOFDSTUK 2

Waterdieven

Toen de eerste stralen van de zon boven de horizon kwamen kijken, schrok Arendsoog wakker. Het was Witte Veders beurt om te waken en de Indiaan zat onbeweeglijk bij het houtvuur, waar een pan water hevig stomend aan de kook kwam.

‘Morning,’ groette Arendsoog. Hij rekte zich lui uit en geeuwde nadrukkelijk. ‘Huhh... was dat slapen.’ Hij stond zachtjes op. ‘Nog iets bijzonders?’

De Indiaan schudde zijn hoofd. ‘Hij zeer erg veel onrustig geslapen hebben. Nu hij beter slapen.’

De cowboy boog zich over de bank. Marc ademde diep en regelmatig. Arendsoog bromde goedkeurend en liep naar de keuken om met een flinke aanval op de provisiekast van zijn moeder het gerommel in zijn maag tot zwijgen te brengen. Hij was juist bezig zoveel mogelijk eetbaars naar de kamer te slepen, toen Ann, zijn zuster, binnenkwam. Ze was de vorige avond vroeg naar bed gegaan en wilde nu natuurlijk het naadje van de kous weten. En voor haar nieuwsgierigheid helemaal bevredigd was, had Arendsoog zich al neergelegd bij de gedachte, dat hij een langzame hongerdood zou sterven!

Tegen tien werd Marc wakker. Het leven op de ranch had allang zijn gewone loop weer genomen. Mrs. Stanhope, die de zorg voor de gewonde van Arendsoog en Witte Veder had overgenomen, stuurde Ann weg om haar broer te waarschuwen. De cowboy stond met de Indiaan bij de corral te kijken naar de nieuwste aanwinst: een schitterende gitzwarte hengst. Op het geroep van zijn zus holde hij naar het ranchgebouw en weinige seconden later stond hij naast de gewonde cowboy.

‘Morning Marc! Hoe gaat het nu?’

Marc probeerde zich niet te laten kennen en haalde met een gebaar van ‘och, ik ben weer helemaal de oude’ zijn schouders op. Maar dat viel tegen! De nauwelijks zichtbare beweging van zijn schouder be-

zorgde hem een stekende pijn in de arm.

‘Er gleed een ‘glimlach over Arendsoogs gezicht. Hij had al gauw gezien, dat de cowboy er heel wat beter aan toe was dan de vorige avond. Zijn ogen waren niet meer zo glazig en de slaap had hem zichtbaar goed gedaan.

‘Je moet niet alles tegelijk willen,’ zei hij. ‘Ik vind, dat je al aardig opgeknapt bent sinds de jongens je gisteravond hier binnenbrachten.’

‘Je moeder vertelde me al hoe ik hier kwam. Ik begrijp er geen sikkie van hoe ik zo ver uit de koers geraakt ben. Ik dacht, dat ik toch aardig de richting noord-zuid aangehouden had. Maar ja...ik geloof, dat ik een paar maal buiten westen ben geweest.’ Hij was buiten adem van het praten en de zweetdruppeltjes verschenen weer op zijn voorhoofd.

Arendsoog schoof een stoel bij en ging vlak naast hem zitten. ‘Je moet niet te snel en teveel praten,’ zei hij, ‘maar je begrijpt, dat we graag willen weten wat er gebeurd is. Ik maak me zorgen over Frank en Ben...’

Er gleed een schaduw over het gezicht van de gewonde cowboy. ‘Frank...Ben...Ze waren er slecht aan toe...’

‘Begin bij het begin,’ spoorde Arendsoog hem aan.

Terwijl Mrs. Stanhope, Ann, Witte Veder en Jim met Arendsoog meeluisterden, deed Marc zijn afschuwelijk relaas.

‘Ik heb er geen idee van hoe lang het allemaal geleden is. Wat voor dag is het vandaag?’

‘Woensdag.’

‘Woensdag... Maandagmorgen vertrokken we naar de noordelijke weiden. We hadden er een flink tempo in en voor de middag waren we op de plaats van bestemming. De kudde was sinds de vorige week maar een paar kilometer noordelijker getrokken. Een eerste, vluchtig onderzoek vertelde ons al, dat er niets onregelmatig was. Een kleine groep was wat afgedwaald, maar tegen de avond hadden we alles weer bij elkaar. We boften, want Frank schoot een geitje, dat zich te ver uit de bergen had gewaagd. Toen de duisternis begon te vallen, roosterden we het verse vlees boven ons vuur.’ Hij hield even op met spreken. Het vergde kennelijk veel van zijn krachten. Na een paar maal diep ademen, ging hij weer verder.

‘De volgende morgen, dinsdag dus, waren we alweer vroeg aan het werk. Het zal tegen een uur of elf zijn geweest, toen Frank plotseling een schreeuw gaf. Hij wees naar het oosten... Boven op een heuvel

verscheen een huifkar. Even later volgde er nog een, en nog een. Een stuk of zeven ruiters reden achter de laatste wagen...'

De felle zonnestralen deden de lucht boven de droge grond trillen en vertekenden wagens en ruiters tot schommelende gedrochten.

'Verdraaid! Wat zouden die hier zoeken?' vroeg Ben verwonderd. Hij keek Frank, die naderbij gekomen was, vragend aan.

'Ik heb er geen idee van. Ze zitten in elk geval een aardig eind van de gebruikelijke route oost-west af. Die loopt via Dorwan en Mining Valley. Misschien denken ze een kortere weg gevonden te hebben.' Hij grinnikte. 'Ik zou hun gezichten wel eens willen zien, als ze straks door de bergen gedwongen worden om steeds verder naar het zuiden af te buigen...'

Traag en loom van de hitte sukkelde de stoet verder.

'Maar kom aan, mannen,' riep Frank dan de anderen weer aan het werk. 'We hebben nog wel wat anders te doen.'

De zon klom hoger en hoger. De hemel was een diepblauwe koepel, waarin, zo ver het oog reikte, geen wolkje enige verkoeling beloofde. Er was geen zuchtje wind en het stof dat de paarden opwierpen, bleef minutenlang hangen. De koeien stonden bijna roerloos langs het slechts enkele decimeters brede beekje, dat de bergen, barmhartig, naar de kurkdroge aarde lieten vloeien. Marc probeerde zijn gezicht en handen te wassen in het water, dat hier, slechts enkele kilometers van de bergen verwijderd, al lauw, ja bijna warm was. Hij haalde zijn handen open aan de scherpe kiezelstenen waar tussendoor het glinsterende water zijn weg zocht.

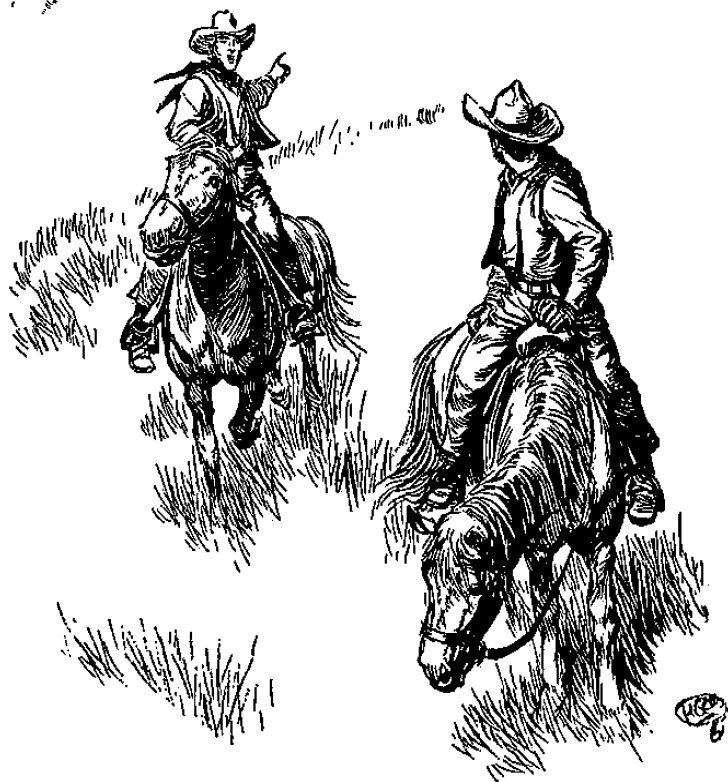
Frank floot hard op zijn vingers en langzaam kwam Marc overeind. Met zijn halsdoek veegde hij zijn voorhoofd af, dat even later echter weer kletsnat was. Zo snel als de hitte toeliet voegde hij zich bij Frank in de verlossende schaduw van een groepje bomen. Ben had zich al lui laten neervallen tegen een dikke boomstam.

Niemand sprak een woord. Als vanuit een andere wereld klonk het geluid van een zware hamer, die op hout terecht kwam, eentonig en zonder ophouden als in de werkplaats van een timmerman.

'Wat is dat toch?' verbrak Marc eindelijk het zwijgen.

Frank haalde niet wetend zijn schouders op en Ben mompelde iets onverstaanbaars, terwijl hij een als een trompet gedraaide sigaret tussen zijn tanden kapot beet.

'Wat zeg je?'

Ben haalde het bouwsel tussen zijn lippen uit. ‘Ongeveer een uur geleden hebben ze hun wagens halt laten houden, achter die heuvel...’

Marc keek naar de heuvel, waar het beekje als een smal, glinsterend streepje omheen slingerde.

‘Maar wat is dat timmeren?’

Ben, kribbig door de warmte, snauwde bijna. ‘Hoe weet ik dat nou. Voor mijn part bouwen ze een boot om de rivier af te zakken...’

Frank schoot in de lach om de benaming ‘rivier’ voor de paar druppels water, die de alles verdampende zon hadden overleefd.

De tijd verstreek. De zon was alweer over haar hoogste punt heen en begonnen aan haar dagelijkse tocht naar de westelijke horizon. De hitte was nog niets minder geworden, maar er moest weer aangepakt worden. Alsof hij bang was iets te breken kwam Frank overeind en strompelde naar het beekje. De plotselinge overgang van schaduw en zon deed hem even duizelen. Ben en Marc maakten nu ook, geeuwend en zich uittrekkend, aanstalten om uit hun luie houding overeind te komen. Frank knielde op het droge zand en boog zijn gezicht diep naar de grond om te drinken. Plotseling bleef hij doodstil zitten, alsof hij zijn aanwezigheid niet wilde verraden aan een scorpionen of een giftige slang.

‘Alle machtig...!’ Er klonk iets van schrik en verontwaardiging, van verbazing en ongerustheid in dit ene woord, en de manier waarop hij het uitsprak deed de twee anderen sneller opstaan. Langgerekt en met een klemtoon op elke lettergreep had het iets van een magische formule.

‘Alle machtig...’ herhaalde hij, nog steeds onbeweeglijk in dezelfde houding.

Met grote passen kwamen Marc en Ben nu naderbij. Naast Frank bleven zij staan, even roerloos en geschrokken.

‘Lieve help...’ stamelde Ben dan. ‘Dat is een ramp!’

Met grote ogen staarde hij naar de laatste druppels water, die na een wanhopige strijd tegen de zon de geest gaven. Het beekje stond droog...

Wit van woede stond Frank plotseling voor de anderen. ‘Dat kan niet,’ siste hij. ‘Een beek kan niet zo snel uitdrogen... Daar hebben die kerels de hand in gehad.’ Hij wees naar de heuvel, waarachter het timmeren verstomd was. ‘Dat lawaai... Ze hebben de beek afgesloten...’

Hij hijgde van verontwaardiging.

Slechts enkele seconden stonden de mannen besluiteloos. Een paar koeien loeiden klagend om water...

'Kom mee,' snauwde Frank dan met verstikte stem. 'Zijn ze nou helemaal...' De hitte vergetend holde hij naar zijn paard onder de bomen en slingerde zich in het zadel.

HOOFDSTUK 3

Indringers...

Ben en Marc hadden moeite om de ziedende Frank bij te houden. Deze joeg zijn rijdier tegen de heuvel op, waarachter de waterdieven zich moesten bevinden. Op de top hield hij zijn paard even in en de anderen kregen hierdoor de gelegenheid zich bij hem te voegen.

‘Zie je wel,’ siste Frank. Hij wees naar de schutting van palen, die de loop van het beekje verlegde en het water naar een diepe kom in het heuvelachtige terrein deed afvloeien. ‘De dieven...!’ Zijn stem voor-spelde niet veel goeds. Met Marc en Ben nu vlak naast zich, stormde hij de heuvel af.

De paarden, die de wagens tot hier getrokken hadden, waren uit-gespannen en alles wees erop, dat de mannen zich voorbereidden op een langdurig verblijf op deze plaats. Drie mannen brachten stapels planken en palen uit de wagens naar de hoogste plek in het dal, waar anderen bezig waren aan een bouwwerk, dat al veel gelijkenis met een blokhut vertoonde.

Bij de nadering van onze vrienden liet iedereen echter, als op een afgesproken teken, het werk liggen en slenterde schijnbaar nonchalant naar de middelste wagen, waarachter de paarden in een inderhaast in elkaar getimmerde corral bijeen gedreven waren.

Vlak bij deze wagen hielden onze vrienden hun rijdieren in een wolk van stof in. Eén van de kerels, waarschijnlijk de leider, was naar voren gekomen. Een onderdeel van een seconde namen Frank en hij elkaar op, als twee roofdieren die elkaars krachten meten en beiden verwachten, dat de ander de eerste uitval zal doen.

‘Wat is dat voor waanzin?’ barstte Frank dan los. ‘Wie geeft jul-lie het recht om op het grondgebied van de S-ranch je bivak op te slaan...? Wie geeft jullie het recht om het vee uit te moorden door de loop van die beek af te snijden...?’ Zijn woorden klonken als zweeps-la-gen, afgebeten en verontwaardigd. Hij hapte naar adem en probeerde zijn woede te beheersen. Tevergeefs. Zijn hand greep naar de revolver op zijn heup. ‘Ik eis...’

Een bezwerend gebaar van de man tegenover hem deed hem verbaasd zwijgen. Het was maar een simpel opheffen van de rechterhand, maar de vier of vijf revolvers, die tegelijk met Franks wapen uit de holsters waren gevlogen, gleden weer terug.

‘Een heleboel vragen, vreemdeling,’ antwoordde de man dan met een zachte neusstem. ‘Een heleboel vragen...’

Frank was een ogenblik uit het veld geslagen door de ijzige kalmte van de ander. Toen hij weer spreken kon, was het of hij zijn eigen stem van heel ver hoorde. ‘Vragen, vragen... Ik heb het volste recht om deze vragen te stellen...’

‘Natuurlijk,’ onderbrak de neusstem hem rustig.

De kalmte van de man had nu echter op Frank dezelfde uitwerking als een rode lap op een stier.

‘Je kletst teveel,’ snauwde hij. ‘Maar mij klets je niet omver. Ik eis, dat je die schutting weghaalt en dan als het weerlicht verdwijnt! Jij en je hele mikmak!’ Het bloed klopte wild bij zijn slapen van heilige verontwaardiging. Weer ging de hand van de man bezwerend omhoog. Het maakte Frank dol!

‘Vragen stellen mag. Maar eisen stellen, op mijn grondgebied, dat doe ik alleen.’ De stem had iets vreselijks dreigends en de ogen van de kerel werden gloeiende kolen in het bleke, gladgeschoren gezicht.

Helaas ontging Frank de verandering in de stem van de man.

‘Wat?’ brulde hij. ‘Jóúw grondgebied...! Stelletje indringers! Waar haal je de domme brutaliteit vandaan...’ Zijn stem sloeg over van kwaadheid. ‘Weg hier... weg hier, zeg ik jullie... Je krijgt drie seconden om te verdwijnen...’ Het wapen in zijn rechterhand kwam dreigend naar voren.

Heel even, nauwelijks zichtbaar, bewoog de hand van de man tegenover hem...

PANG! PANG! PANG!

Een stroom gloeiend lood sloeg het wapen uit Franks hand. Met een kreet greep deze naar zijn arm. Langzaam werd de mouw van zijn shirt rood... Dan plotseling, alle pijn vergetend, greep hij met zijn linkerhand naar de tweede revolver en op hetzelfde ogenblik spoten ook de wapens van Ben en Marc vuur.

Hun tegenstanders hadden dit echter niet afgewacht en in een ren voor zijn leven zocht ieder van hen een veilig heenkomen.

Voorovergebogen over de hals van hun rijdier joegen Frank, Marc en Ben tussen de wagens door. De paarden in de corral, geschrokken

van het vuurgevecht, dat nu in alle hevigheid losbarstte, sloegen op hol en verbraken de afscheiding. Als furies, in wolken stof gehuld, raasden onze vrienden langs de wagens, keerden hun paarden razend-snel en vielen van de andere kant aan.

Het kon echter niet lang duren. De overmacht was te groot en bovendien vormden zij, hoog in het zadel, een uitstekend doelwit voor hun tegenstanders, die in en onder de wagens een steeds betere dekking zochten. De eerste die afviel was Frank. Getroffen door verschillende kogels had hij de kracht niet meer om zijn rijdier in bedwang te houden... Met zijn baas half uit het zadel gezakt vluchtte het dier weg van het toneel van de strijd. Even later volgde Ben, wiens paard dodelijk getroffen onder hem in elkaar zakte. Marc bleef alleen... In een onderdeel van een seconde had hij de situatie overzien. Het had geen zin om alleen door te vechten. Alles was verloren... Hij kon kiezen tussen een dodende kogel of de vlucht... Zijn rechterarm, door meerdere kogels getroffen, hing slap en machteloos langs zijn lichaam. Terwijl de kogels aan alle kanten om hem heen vlogen, reed hij voor zijn leven. Weer klonk een salvo en een striemende pijn in zijn been vertelde hem, dat hij nogmaals getroffen was. Met een laatste krachtsinspanning vuurde hij zijn paard aan. Toen begon alles voor zijn ogen te draaien... Hij voelde zich uit het zadel glijden... Het laatste, dat tot hem doordrong, was het klaaglijk geloei van enkele koeien...

Met van koorts nog glinsterende ogen bleef Marc een ogenblik doodstil liggen. Een vlieg tikte zoemend tegen de ruit. Arendsoog draaide ritselfend een sigaret. Verder was er geen geluid.

‘De rest is gauw verteld,’ ging Marc dan verder. ‘Laat in de middag kwam ik bij. Ik was maar een paar honderd meter van het kamp van die kerels verwijderd, maar ze hadden niet eens de moeite genomen om te kijken hoe ik eraan toe was. Mijn paard stond trouw enkele meters van mij vandaan te grazen. Van Frank en Ben was geen spoor te bekennen. Ik bleef doodstil liggen tot het donker was, want ik was bang, dat die kerels zouden schieten als ze me zagen bewegen. Toen riep ik mijn paard. Hoe ik in het zadel ben gekomen weet ik niet meer. Ik weet alleen, dat ik doorlopend het loeien van het vee hoorde... Het maakte me gek... Het joeg me op... verder... steeds verder... Elke stap van mijn paard deed mij pijn... Ik klemde mijn kiezen op elkaar en probeerde niet aan pijn te denken... Plotseling werd de nacht nog donkerder, nog zwarter... Het was of mijn paard niet meer vooruit

kwam, of een dikke, zwarte mist het tegenhield... Toen zag ik plotseling jouw gezicht, boss...'

Arendsoog stond op uit zijn stoel. Hij trok zwaar aan zijn sigaret, die felrood opgloeide.

'De rest weten we,' verbrak hij dan de stilte. Hij wenkte Jim, die nog steeds roerloos bij de deur stond. 'Ik heb een wagen en een man of vier nodig, Jim. En laat Lightfeet en Witte Veders paard zadelen...'

Het klonk hard en zakelijk. Jim verdween zwijgend.

Mrs. Stanhope zag de harde blik in de ogen, en hoorde de vreemde klank in de stem van haar zoon. Ze ging voor hem staan en pakte zijn grote, tot vuisten gebalde handen. Ze beefden, voelde ze, en het maakte haar angstig en ongerust. Haar stem klonk heel zacht, nauwelijks verstaanbaar voor de anderen in de kamer. 'Bob, het is niet aan ons om wraak te nemen...'

Hoorde Arendsoog haar niet?

'Bob!' Het was niet meer dan een fluisteren. 'Bob... gerechtigheid... geen wraak, geen vergelding...' Heel langzaam verdween de harde blik uit zijn ogen. Er kwam een glimlach om zijn mond.

'Ik zou bijna een grote stommiteit uitgehaald hebben, moeder.' Hij boog zich en kuste haar op haar voorhoofd. 'Ik was ineens weer jaren terug, toen vader door die bende van Fred Moulders...' Hij zweeg, omdat hij zag, dat de tranen zijn moeder in de ogen kwamen bij de herinnering aan het grootste verdriet in haar leven.

'Kom,' gooide hij het gesprek over een andere boeg, 'Frank en Ben hebben onze hulp hard nodig.' Hij liep naar de deur. Bij de bank bleef hij even staan. 'Ik neem mijn pet voor je af, kerel,' zei hij.

Marc glunderde. De baas was over het algemeen niet gul met zijn complimentjes, maar áls hij er een gaf, dan meende hij het!

* Zie: Arendsoog

HOOFDSTUK 4

Het document...

‘Dáár!’ wees Arendsoog met gestrekte arm naar een groepje struiken, waarachter zijn scherpe ogen enige beweging hadden waargenomen. Witte Veder, die naast hem reed, gaf een harde schreeuw en wenkte de anderen naar de plaats, die Arendsoog aangewezen had.

Na een snelle tocht naar de noordelijke weiden, was de speurtocht naar Frank en Ben begonnen. Frank was spoedig gevonden. Hij was er erg aan toe. De ijzige nacht in de open lucht had hem geen goed gedaan. Het moest een verschrikking zijn geweest voor de arme man. En na de nacht was de marteling van de moordende zon weer gekomen... Toen onze vrienden hem in een klein dal vonden, was hij buiten bewustzijn. De wondkoorts had hem te pakken en hij ijldte voortdurend. Zo goed en zo kwaad als in de gegeven omstandigheden mogelijk was, verzorgde Witte Veder zijn wonden en daarna werd hij voorzichtig op enkele dekens in de huifkar gelegd. Zonder zich ook maar een ogenblik rust te gunnen, zetten de mannen het zoeken naar Ben weer voort. Geen oneffenheid in het terrein, geen struik of boom werd vergeten.

De uren verstreken... De hoop, dat ze Ben nog ooit zouden vinden in het golvende terrein met zijn duizenden kuilen en struiken was bijna tot een minimum gedaald, toen Witte Veder het dode paard van de cowboy ontdekte.

‘Dan kan hij nooit ver uit de buurt zijn,’ meende Arendsoog en scherp nam hij de omgeving op. ‘Dáár!’ wees hij toen.

Arendsoog had goed gezien! Half weggekropen onder de struiken lag Ben.

‘Goddank,’ fluisterde hij hees, toen Arendsoog afgestegen was en naast hem neerknielde. ‘Geef me alsjeblieft water... water!’

Witte Veder had zijn veldfles al in de hand. Met kleine slokjes liet hij de cowboy drinken. Ben sloot de ogen en genoot intens van het koele vocht.